

Teorie unitara povestita

Dominanta a dorintelor, cunoasterea are accesul restrictionat pe diferite niveluri, functie de perceptia si capacitatea de intelegere a fiecaruia, „**garantarea diversitatii**” fiind astfel necesar a fi adoptata drept ipoteza de lucru fundamentala, decisiva in actiunea de deslusire, de filtrare a detaliilor si implicit a numitorului comun care ne intereseaza in elaborarea unei teorii unitare.

Fizica, considerata stiinta fundamentala ce studiaza cu predilectie structura materiei si formele miscarii, abunda in capcane artificial intinse, in mod mai mult sau mai putin deliberat, interesului propriu in particular si interesului generatiilor in general.

Exemplu de greseli fundamentale in stiinta:

- Admiterea starii de continuitate perfecta, absoluta, ca si structura fizica posibila;
- Admiterea miscarii pe o traiectorie perfect, absolut, curba;
- Omiterea comportamentului viului, prin discriminare, din suita relatiilor, legilor fizicii;
- Tratarea spatiului fizic exclusiv pe considerente si perceptii euclidiene;

Admiterea unor incoreente si perpetuarea lor cu statut de adevar absolut, incontestabil, ne transforma observatori privilegiati, de rang ales, cugetatori „pur singe”, „neroditi” din actiunile firesti ale spatiului fizic.

Cunoasterea este ca moda, mereu schimbatoare, chiar si intre doua probe consecutive.

In mod mai mult sau mai putin eronat, se apeleaza la cunoastere prin intermediul inteligentei artificiale, „capriciilor” matematice etc, subminand dezvoltarea aptitudinilor personale.

Oricare tip de cunoastere este insotita de existenta unor probe, de dovezi, de actiuni, de evenimente.

La randul lor, probele, dovezile, sunt inlantuite in actiuni corelate intre ele in mod logic, creand cadrul unei constientizari, unei stari legiferate, concretizata ca starea de constienta de sine, ca si cand, atat in micimea cat si in intregul sau, spatiul fizic ar fi „o baie de interconectate constientizari”, aflat in totala contradictie cu vocile care, neexperimentate in abordari lispiste de „inhibitie stiintifica”, „bocifereaza” apeland la binecunoscuta marota „asta nu e fizica”, in realitate, oricare negare avand nevoie la randul ei de asumarea unor dovezi, de probe.

Pe scurt:

- Desi sunt niste relevante, detaliile nu sunt si nici nu pot fi „mura in gura”;
- Detaliile sunt intotdeauna intr-un numar limitat, ceea ce inseamna ca sunt rezultatul unor actiuni de aproximare, exprimate ritmic, etaland valori aflate monoton in crestere sau descrestere, dupa caz;
- Sucesiunea de evenimente relevate cu aceasta ocazie nu au si nici nu pot avea o valoare exacta, o valoare punctuala atat ca durata cat si ca pozitionare;
- Actiunile fizice, actiunile de determinare prin aproximare, sunt structurate ca si ceasuri naturale, tic-tac neuniform, abatere ritmica limitata ca valoare, succesiv in serii relativ mari plusuri sau si minusuri, dand dovada de autocorectie si implicit autoobservare, de constientizare „mecanica”.

- Spatiul fizic, oriunde si oricand, este beneficiarul unor ceasuri naturale, ceasuri ce nu au batut, nu bat si nu vor bate niciodata ora exacta;
- Nu exista si nici nu poate exista o asa zisa „**ora exacta**”;
- Atat ceasurile naturale cat si cele artificiale nu bat ora exacta;
- Conditile si implicit experimentele nu pot fi niciodata absolut similare, detaliile facand intotdeauna diferenta;
- Relevantele, ca si detalii specifice, sunt diferite functie de planul observational caruia i se adreseaza, practic definindu-l pe baza unor parametrii specifici;
- In principiu, spatiul fizic se comporta ca un excelent inginer electronist, devenit in timp filosof, artist, „umbla creanga”...
- Erorile in determinare au existat de la sine, au volum, se organizeaza si reorganizeaza permanent sub diferite forme, inclusiv aceea de „neobosit” observator activ, interactiv;
- Indiferent de planul sau dimensional, spatiul fizic nu duce niciodata lipsa de observatori, el insusi fiind un fin si avizat observator;
- Spatiul fizic a existat de la sine, oricare locatie a sa fiind gazda unor scurgeri temporale, unor ceasuri naturale:
- Oricare bucata de spatiu este scurgere temporală „in carne si oase”, este structurare temporal diferentiata.

Evolutia unei civilizatii este o actiune bazata pe intelegere reciproca, cat mai larga cu putinta, dezinvolta si inofensiva deopotriva, civilizatia avansata fiind, in acest caz, un spatiu binecuvantat.